

РЕШЕНИЕ

№ 5331

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Георги Тафров

**ЧЛЕНОВЕ: Милена Славейкова
Даниела Гунева**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5784** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

4

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 14, ал.3 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба с вх. №18668/24.06.2020г. по описа на Административен съд София – град от Л. Л. Д., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. К. П., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1 срещу Решение №164397 от 12.07.2019г., постановено от Софийския районен съд /СРС/, гражданско отделение, 128 състав по гр.д №67281 по описа за 2018г. Със съдебния акт е отхвърлена жалбата на касатора срещу Решение №ДО251 от 19.09.2018 г. на ОСЗ 3. по преписка вх.№251/25.07.2005г., с което на наследника на Г. С. е определено обезщетение за признато, но невъзстановено право на собственост върху земеделска земя за 1.980 дка на обща стойност 1814 лева.

Касаторът излага твърдение, че обжалваното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно като постановено при съществени нарушения на процесуалния закон и при неизяснена фактическа обстановка. Твърди се, че касаторът изрично е поискал да бъде обезщетен с равностоен имот от държавния или от общинския поземлен фонд, вместо това ОСЗ-3. е издала Решение №ДО251 от 19.09.2018 г. за

обезщетение с поименни компенсационни бонове, без да се мотивира дали има равностойни земи, с които да обезщети наследника на Г. С.. Счита, че ОСЗ-З. е следвало да извърши дължимите действия по индивидуализиране на свободна равностойна земя и да докаже извършване на действия по процедурите по чл. 11 и чл. 19 от ППЗСПЗЗ. В условията на алтернативност се иска увеличение на размера на обезщетението, като счита същия за занижен и определен при неспазване изискванията на Наредбата за реда за определяне на цени на земеделските земи. Моли съда да отмени решението на СРС като неправилно и необосновано и да задължи ОСЗ-З. да извърши всички законово регламентирани действие по ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ. Претендират се направените по делото разноски.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не се представлява.

Ответникът - Общинска служба по земеделие – З., в проведеното съдебно заседание не се представлява. Представено е заявление от 23.09.2020г., с което моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Прави възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата, а решението на въззивния съд счита за правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

От съвкупната преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

С решение №8903 /14.06.2005г., ОСГЗ-О. купел се е произнесла по заявление за възстановяване на земеделски земи, депозирано от Г. П. С., като ѝ е признала правото на собственост в стари реални граници върху нива от 2.800 дка в м. „У.“, землището на кв. Д., имот №4955 , от които е възстановила 0.820 дка и е отказала да възстанови 1.980 дка поради наличие на пречки по чл.10б от ЗСПЗЗ.

В случая не се спори между страните, че имота с обща площ от 2.800 дка не може да се възстанови изцяло в неговите стари реални граници и подлежи на обезщетяване по реда на чл. 10б от ЗСПЗЗ за площта от 1.980 дка.

С Решение на ОСЗ – З. №ДО251 от 19.09.2018г. за определяне правото на обезщетение на собствениците по реда на чл. 19, ал.8 от ППЗСПЗЗ, чл. 10в и чл. 35 от ЗСПЗЗ в землището на Д., ЕКАТТЕ 99125, [община] по преписка вх.№251/25.07.2005г. е определено на наследниците на Г. С. правото на обезщетение за признато, но невъзстановено право на собственост върху земеделска земя, както следва: за 1.980 дка IV кат. на обща стойност 1814 лева. Същото е извършено въз основа на писмено искане на собственика, издадено във връзка с уведомленията по чл. 18д, ал.3 и чл. 19б, ал.1 от ППЗСПЗЗ в случаите по чл. 10б и чл. 10в от ЗСПЗЗ и възможностите на държавния и общинския поземлени фондове.

В хода на съдебното производство пред първоинстанционния съд е прието заключение на техническа експертиза, от което се е установило, че стойността на

процесния имот, определена по предвидения ред в Наредбата за реда за определяне на цени на земеделски цени е в размер на 1814 лв. – идентична с определената стойност на обезщетението от ОСЗ-З..

СРС е отхвърлил жалбата на Л. Д. като е приел, че Решение №ДО251 от 19.09.2018 г. на ОСЗ З. е постановено от компетентен орган, в границите на предоставените му правомощия и не са допуснати съществени процесуални нарушения в производството по издаването му. Направен е извод, че АО е спазил законодателно регламентирания изисквания при определяне стойността на дължимото обезщетение.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на въззивната инстанция и счита, че постановеното оспорено съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

Неоснователни са доводите на касатора, че не е спазена процедурата при издаването на Решение №ДО251 от 19.09.2018 г. на ОСЗ З., като не е уважено изричното искане на касатора относно вида на обезщетението - дали със земя или поименни компенсаторни бонове. Обжалваното решение на Общинската служба по земеделие – З. е издадено на основание чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗЗ, което от своя страна е част от обезщетителната процедура по ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ. С него се определя стойността на обезщетението на собственици с признато, но невъзстановено право на собственост по реда на чл. 10б, чл. 10в и чл. 35 от ЗСПЗЗ. Това решение, след влизането му в сила е основание за издаване на следващо решение по чл. 19, ал. 17 от ППЗСПЗЗ, с което се определя начина на обезщетение и ако то е със земя, се издава и решение по чл. 27а от ППЗСПЗЗ за определяне на конкретното решение. С така издаденото решението по чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗЗ се определя само стойността на обезщетението, без да се определя дали това обезщетение ще бъде извършено със земя изцяло или с поименни компенсаторни бонове, или ще бъде смесено.

Ето защо и спорен предмет по делото може да бъде решението на Общинската служба по земеделие - З. в частта му единствено относно размера на обезщетението.

Неоснователно е оплакването на касатора досежно размера на обезщетение за земеделските земи. Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че редът за определяне на обезщетението, включително и за земеделски земи включени в границите на урбанизираните територии, е този, установен с Наредба на Министерския съвет. Първоинстанционният съд е възприел заключението на съдебно - техническа експертиза, в частта в която размерът на обезщетението е определен по реда и при условията, установени в Наредбата за реда за определяне на цени на земеделска земя. От СТЕ безспорно се установява, че при определяне на размера на дължимото обезщетение за признато но невъзстановено право на собственост върху процесния имот органът по поземлена собственост не е допуснал нарушение на материалноправните и процесуални норми, установени в Наредбата за реда за определяне на цени на земеделски земи. При императивната законова уредба относно оценяването, недопустимо е оценката да се определи по други критерии /напр. по сравнителния метод на пазарните аналози /. На административния орган не е предоставена възможност свободно да формира цената на имота, по своя собствена воля и преценка. Както административния орган, така и съдът не могат да приложат друг начин за определяне на оценката, извън установения със закона.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че решението на СРС е правилно като краен резултат, не е допуснато нарушение на съдопроизводствените правила, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, направеното от касатора искане за присъждане на разноските по делото се явява неоснователно.

Воен от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XVIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №164397 от 12.07.2019г., постановено от Софийския районен съд, гражданско отделение, 128 състав по гр.д №67281 по описа за 2018г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

членове:1.

2.